

Скиньте з Шевченка шапку. Та отого
дурного кожуха.
Відкрийте в нім академіка. Ще одчайдуха-зуха.
Ще каторжника роботи. Ще нагадайте усім:
Йому було перед смертю всього лише сорок сім.

А то підробили діда і шкутильгаєте з дідом.
Ліниву свою недолугість за ним пускаєте слідом.
А він вибухає і шпетить всю вашу дурну макітру
І молодю круговертить. Молодо! Проти вітру!

А він все шукає до пари — наймичку з сиротою,
А він пропада за маною — не вашою, а отою!
І горне гору роботи, бо в нього роботи гора.
Гори до нього горнуться, сонце — на вістрі пера.

Він пильно у нас вдивляється.
Вільний свавільний самум.
Здається, ядерно вибухне з отих непокірних дум.
А то регоче і тішиться, наче хлопчисько радий.
Шевченко був молодим. Шевченко завжди молодий.
Листопад, 1995